

Sankarina

eli kuinka selvisin koelaulutilaisuudesta

Kuvat: Sanne Katainen

Laula, Jaakko, tai sä itket ja laulat!

Käteni hikoavat ja sydän bakkaa. Kurkkua kuristaa, niin kuin olisin nielaissut kravatin, joka oli jo valmiiksi liian tiukalla. Kuusi muuta yhtä hermostuneelta näyttävää yksilöä vieressäni sovilla eivät edes helpota tilannetta, vaan muistuttavat kouriintuntuvalla tavalla edessä olevasta koitoksesta hikoilevine kasvoineen, tärisvine äänineen ja tuboon tuomituine kepeine jutteluhyriyksineen. Olen tuomittu. Olen tullut kuoron koelaulutilaisuuteen.

Kuinka kaikki alkoikaan

Muistan ylioppilaslehden, tuttavallisemmin Ylkkärin, avustajailan. Parin oluen ja sekä kvasihienostuneen että halvan konjakin jälkeen perinteinen rehentelyni tuntui saaneen jopa tavallisesta entistä suuremmat mittasuhteet.

Kenties synä oli paikalle ensi kertaa eksyneen näköisinä eksyneet uudet avustajat, kenties ravintola Caion huumava ilmapiiri. Fakta oli kuitenkin, että kehua retostelin estoitta laulajan taitojani, toiveenani saavuttaa jotakin, mihin ihmiset ovat kautta aikojen pyrkineet.

Ganesha, Fortuna ja kaikki seitsemän japanilaista onnenjumalaa lienivät myös paikalla olkani yli kurkkien, sillä eräs avustajista sattui kuulumaan Cassiopeia-kuoroon ja päätti laittaa luun kurkkuun tälle vanhalle elostelijalle.

– Mikset tulisi sitten kuoromme koelauluihin ensi maanantaina, loihe Satu lausumaan. Samalla

hetkellä tiesin olevani ansassa.

Niinpä, miksen... Mielelläni, mutta pyykki on vain pesemättä, läksyt pitäisi tehdä, luuta kolottaa, ja on syönti. Perhana. En voinut muuta kuin juoda lipittää konjakkiani kauhunsekaisin tuntein, laskien minuutteja maanantai-iltaan.

– Jaakko, oletko ihan kunnossa? Kasvosi näyttävät niin keltaisilta.

Takaisin nykyhetkeen

Aika piinapenkissä kuluu hake-muslappua täyttäen. Laulutaustasi? Musiikillinen taustasi? Mitä opiskelet? Tarkkailen kohtalotovereitani sivukorvalla ja kulmasilmällä. Havainnoin trumpetistin sekä paikallisen karaoke, jos ei nyt kuninkaan, niin jonkinasteisen, -prinssin. Suurimmalla osalla pyrkijöistä on musiikillista taustaa, kenellä jonkin verran bändeistä, kenellä kuoroista aikaisemmin parin vuoden takaa. Eräs naispuolisista kohtalotovereista valittelee kohtalooan:

Kuoroon pyrkivillä naisilla olisi edessä kova ja tuskainen tie, kun taas Cassiopeia imaisisi kurjimmankin mieslaulajan sisuksiinsa kuin musta aukko konsanaan.

– Eipäs nyt liioitella, kajauttaa äkkiä etemme kuin tyhjästä ilmaantunut Salla Moilanen, Cassiopeian puheenjohtaja. Pienen promootioon jälkeen pääsemme itse asiaan. Illan ohjelmassa per laulajakandidaatti olisi äänialan kartoittaminen, erinäisten interval-

lien laulaminen, prima vista ja oman kappaleen esittäminen.

Nyt, kun Salla on tehnyt sinunkaupat kanssamme, hän ottaa meidät mukaan hyvä veli-verkostoonsa myöntäen, että pula poikalaulajista on suorastaan huutava, kuten useimmissa nuorten ihmisten sekakuoroissa. Porkkanana hän tarjoaa kuoron viikonloppuleirejä, joilla on huvittoman hauskaa. Jos tämä ei vakuuttanut, niin kuoron puheenjohtajalla on vielä yksi ässä hihasaan:

– Joko mainitsin ulkomaanmatkat?

Voitto tai kuolema

Edessä pöydällä on lista nimiä, jotka hupenevat edeltäni nopeaan tahtiin kasvatustieteiden luokkaan 108. Pian olisi vuoron! Ehdin jo tehdä nerokkaan pakosuunnitelman, johon sisältyy muutama lakana, pippurisumutetta, ja rikottu ikkuna kasvatustieteiden päädyssä, kun helpottuneen näköinen kandidaatti ryntää hornankattilasta luoksemme hymyillen maireasti ja katsoen minua suoraan silmiin.

– Seuraava.

En ehdi edes kysyä viime hetken neuvoja. Nousen kuitenkin sohvalta arvokkuuteni säilyttäen, kävelen vapisematta luokan ovelle, missä minua odottaa pahimman asteinen Idols-helvetti. Luokassa pitkän pöydän takana tuomareita ei ole neljää, vaan monta. Lopetan laskemisen jossain kymmenen paikkeilla.

Saan esitellä itseäni runoilien kuin Ruuneperi konsanaan. Yritän pelata aikaa, mutta pianisti keskeyttää viimein mihinkään etenemättömän tarinankertomiseeni.

– Joko aloitetaan, Jack? Laula perässä, kun soitan näitä kolmi-sointuja, vaikka laa-laa-laa.

Ja niin se alkaa. Laa-laa-laa. Aloitamme inhimilliseltä äänen-

korkeudelta ja jatkamme puolisävelaskeleittain aina ylemmäs...

Suuri yleisö hermostuttaa. Pianistin perhana oikein haluaa minut sinne asti, missä ääni ei enää kannaa, vaan muuttuu hengettömäksi pihinäksi. Sitten sama alaspäin narisemiseen asti.

Se oli yllättävän helppoa.

Seuraavaksi saan toistaa perässä epämääräisiä riitasointuja, joita pianisti soittaa sävel kerrallaan. Se on vielä helpompaa.

Nyt vuorossa on hetki, jota moni kammoaa: Oman kappaleen esittäminen. Siinä, missä muut kokelaat olivat aseistautuneet Ukko Nooalla ja Pikku poika posteljoonilla, ammun tapani mukaan yli ja kaivan repustani nuottivihon. Jean Sibeliuksen – valitsen sinut!

Lastu lainehilla kajahtaa ehkä hieman vähemmällä varmuudella kuin laulutunnilla äänen väristessä loppua kohti hieman, mutta kelpo suoritus kuitenkin. Hassua, satapäisen yleisön edessä laulaminen keikalla ei hermostuta lähellekään yhtä paljon kuin suoritus tämän kymmenpäisen inkvisition valvovan silmän alla.

Viimeisenä vuorossa sudenkuoppa nuotteja taitamattomille: Prima vista, eli suomeksi oudon kappaleen laulaminen suoraan nuoteista. Onneksi takanani on vankka kokemus nuoruuteni pianotunneilta: Laiska harjoittelija kun olin, läksykappale tuli useimmiten soitettua ensimmäistä kertaa seuraavalla tunnilla. Ja sen oli parempi mennä hyvin!

Prima vista on laulaen paljon hankalampi kuin soittimella. Jos sävel haksahdeta jossain vaiheessa sävelaskelen liian ylös, sitä on vaikea huomata ennen kuin on liian myöhäistä. Klaaraan kuitenkin homman kunnialla kotiin hyvin pitkän alkupohdinnan jälkeen.

Kumarran näkymättömille aplodeille ja hymyilen kuin vinksahdettua Hangon keksi astuessani ulos helvetin esikarta-

nosta. Olen yhtä hymyä ja helpotusta. Se oli oikeastaan aika vinkeää!

Nyt voin jutella reteesti muille, vielä vuoroaan sohvalta odottaville.

Epilogi

Makaan sängyssäni ja katson L-koodia. Äärettömän maskuliiniseen, teräskuoriseen kännykkääni jysähtää viesti.

“Hei! Olisit todella tervetullut laulamaan kuoroomme, äänesi olisi 1. basso. vastaatko edelleen ei vai liitytkö joukkoomme keskiviikkoiltoina? ;) Salla M.”

Tiesinhän tämän syvällä sisimmässäni! Olen laulaja in extreme! Naapurit koko talossa kuulevat, kun huudan mielipuolista voitonkarjuntaa, juoksentelen edestakaisin yksiossani, revin verhot pieneksi silpuksi ja laitan lopuksi Stongin Stongtectonicsin soimaan sadankahden desibelin voimalla.

Jaakko Seppälä

Lallattele nääkin

Ylioppilaskunnan sekakuoro Cassiopeia harjoittelee keskiviikkoin Oulun lyseon juhlasalissa 18.30-21.00. Naisia otetaan kuoroon pääsääntöisesti syksyisin, miehet voivat ottaa yhteyttä koelaulun merkeissä muulloinkin. Ohjelmisto koostuu aina Carmina Buranasta ja Beethovenin 9:nestä hengellisten laulujen kautta viihdemusiikkiin ja ennen kaikkea juomalauluihin. Kuoroa johtaa Salla Moilanen. Lisätietoja www.cassiopeia.fi.

Kaikkille yliopiston opiskelijoille avoin Teekkarikuoro TeeKu harjoittelee lukukausien aikana keskiviikkoin, kello 18-20, luentsalissa SA118. Ohjelmistoon kuuluu sekä perinteisiä teekkarin- ja juomalauluja että tavallisia kuoroteoksia. Kuoroa johtaa Anne Haataja. TeeKu on suosittu esiintyjä yliopiston, kilttojen ja opiskelijoiden tilaisuuksissa, lisäksi keikkoja tehdään myös ulkopuolelle. Omia konsertteja järjestetään yleensä yksi lukukaudessa. Lisätietoja www.teeku oulu.fi.

Tuomariston haukankorvat eivät hae idolia, vaan laulajaa, sinua tai minua.